

**איש ההייטק הפך לנוקד, המהנדס
נהיה רפתן, הבעלים של רשת
המסעדות הבשרית מייצרים
גבינות, והמורה להיסטוריה עזבה
את הכיתה לטובת עדר בופלו •
האנשים שוויתרו על מקצועות
בטוחים לטובת ענף החלב מספרים
על ההחלטה | אילנה שטוטלנד**

בעביל

החלב

"כולם אמרו לי שאני משוגע"

**"קראו לי רועה הצאן מ־IBM". ניר ויעלי שמואלי.
למטה: הגבינות של משק שמואלי
צילום: פלג אלקלעי**

כך ידוע. גם לי וגם לניר לא היה פשוט לעזוב משרות בטוחות, אבל אין סיכוי בלי סיכון. הדרך שלנו כאן מתפתלת, ואנחנו מתאימים את עצמנו לפניות, לירידות, לפיתולים. יש קשיים, זה לא פשוט, למשל, להקים עסק ומחלבה עם כל הרשימויות והאישורים. מדובר בעלויות גבוהות, אבל אנחנו כל הזמן הולכים בדרך הישרה שמנחה אותנו. אני אוהבת לעבוד עם ניר, נהנית מהמפגש עם הקבוצות שאנחנו מארחים כאן וגם מכך שאני יכולה לסייע לאמא שבאה לפה בתשע בלילה עם תינוק שיש לו אפתות בפה.

במחלבת הבוטיק של בני הזוג ישנו רק חלב עזים. "הכבשים נמצאים בפיתת החי", מחייך ניר. "אני חולב את העזים, ויחד עם יעלי אנחנו מייצרים גבינות שונות, כמו קממבר, סנט מור, גבינות קשות, צ'רקסית, לאבנה, וגם יוגורטים תחת המותג 'משק שמואלי'. אנחנו מוכרים את התוצרת בחנות מפעל קטנה אצלנו במשק וגם לכמה חנויות במרכז הארץ ולאנשים שמגיעים אלינו לסיורים. הכל נעשה בידיים שלנו ובעזרת הילדים שלנו. אנחנו אוהבים לעשות את הדברים בעצמנו ולא להפוך להיות תעשייתיים, כך גם אפשר להקפיד על גידול העזים בצורה הומנית."

אתם מצליחים להתפרנס מכך?

"אנחנו עובדים קשה ומשקיעים הרבה, וכשאתה בדרך הנכונה הדברים זורמים נכון. יכולנו להתפרנס יותר טוב, אבל כסף זה לא האלוהים שלנו. אנחנו מעדיפים לקום בבוקר ולהיות מאושרים, ויש לנו ברכה במה שאנחנו עושים. אנחנו ממשיכים את מה שהסבים והסבתות שלנו החלו. מה שהתווה את דרכם היה המשפט של משה סמילנסקי: 'אם חקלאות כאן, מולדת כאן'."

צילום: איתן וקסמן

ניר שמואלי נאלץ לעבור דרך ארוכה ומפותלת כדי להצליח בסופו של דבר להגשים את חלומו להיות נוקד, רועה צאן. ההתחלה נראתה מבטיחה. הוא נולד וגדל בבאר טוביה, סבו וסבתו היו מדור המייסדים של המושב, והוריו הקימו בו משק. "כמו כל משק בבאר טוביה גם לנו הייתה רפת", מחייך שמואלי, "אבל מאז היותי ילד לא אהבתי פרות. תמיד רציתי לגדל עזים, ומגיל צעיר גידלתי עזים וכבשים. כשהייתי בתיכון היה לי ברור שאחרי הצבא אחזור להיות נוקד ולא רפתן."

אבל חלומו של שמואלי (44) אב לשלושה, השתבש כבר במהלך שירותו הצבאי. "חליתי בסרטן ועברתי הש"תלח מח עצם", הוא מספר. "בשל כך נאלצתי להיפרד מבעלי החיים ולצאת לדרך חדשה. למדתי באוניברסיטה ניהול וכלכלה, ומשם התגלגלתי לחברת IBM. עבדתי בתחילת הדרך בתכנון עסקי ואחר כך בפיתוח עסקי."

הפרידה מבעלי החיים הייתה קשה לך?

"גם הפרידה וגם שינוי התוכניות היו מאוד קשים לי, אבל לאורך כל התקופה הייתה בי האופטימיות שבבוא היום הדברים יסתדרו, ואחזור להגשים את חלומותי. מאוד אהבתי את העבודה ב־IBM, אבל בשנת 2000 ענף החלב בארץ עבר שינויים, ואבא שלי התלבט אם לסגור את הרפת. אמרתי לו שלא אהיה רפתן, אבל שאשמח לחזור ולגדל צאן. סגרנו את הרפת והתחלתי לשלב בין IBM לבין העבודה בדיר. כולם קראו לי 'רועה הצאן מ־IBM'."

השנים חלפו ובראשו של שמואלי עדיין נשאר החלום: לחזור לעסוק בחקלאות במשרה מלאה. בגיל 29 הוא פגש את יעלי, מי שהפכה לרעייתו. "כשנולדו לנו הילדים, קיבלתי אומץ ועזבתי את IBM אחרי 11 שנות עבודה", הוא מספר. "כולם אמרו לי שאני משוגע. הרי הגיל הממוצע של החקלאים במדינה הוא 65, והחברה הצעירים כמעט לא חוזרים לחקלאות. אבל אולי בגלל מה שעברתי מבחינה בריאותית, היה לי ברור שאני על החלומות שלי לא מוותר."

גם יעלי (40), שעברה אז כעובדת סוציאלית בתחום בריאות הנפש וכיועצת חינוכית, עברה בעקבות בעלה שינוי תעסוקתי. "לפני שלוש שנים הצטרפתי לניר, והחלטנו להקים מחלבה. עד אז ניר עבד במשק עם העזים", היא מספרת. "בתפקידי האחרון הייתי יועצת בבית ספר ומאוד אהבתי את העבודה, אבל העבודה במשק, בחקלאות וליד הבית מאוד קסמה לי. נולדתי במושב כפר ביל"ז ועל הערכים האלה התחנכתי. ומעל הכל, ישנה גם העבודה המשותפת עם ניר. אנחנו חיים ביחד, עובדים ביחד ואוהבים ביחד."

היו לך התלבטויות לפני שהחלטת לעזוב את עבודתך?

"תמיד יש סימני שאלה. זה לעזוב מקום מוערך וביטוח עם הגדרה מקצועית ברורה לקראת משהו לא כל